

[Bladt.]

gang, og at der muligvis ville komme et lovforslag med ikrafttræden i indeværende år.

Jeg kan da heller ikke forestille mig, at fyrværkeribranchen har været helt uvidende om hele udviklingen i denne sag og om, hvor det bar hen. Der er i denne forbindelse skrevet i aviserne om erstatning og erstatningsansvar, når forbuddet rykkes frem til december. Det er et spørgsmål, som jeg ikke skal kommentere, endsige tage stilling til. For mig at se er det nemlig et meget kompliceret spørgsmål. Jeg vil derimod sige, at det efter min mening ville være ganske urimeligt at koble behandlingen af lovforslaget sammen med spørgsmålet om en eventuel erstatning. Det må jeg på det bestemteste fraråde. Det er folketingets opgave at behandle lovforslaget på den baggrund, der er kommet til udtryk i det materiale, vi har fået forelagt.

Det lovforslag, vi her behandler, kan vist kaldes politisk neutralt, men hvert enkelt medlem af det høje ting må nu gøre sig helt klart, hvilket ansvar folketinget er stillet over for. Spørgsmålet er ganske enkelt dette: skal folketinget tillade, at tusinder af børn — 5.000 eller 10.000 eller 15.000 — igen bliver høreskadet den kommende nytårsaften, eller skal vi bruge den mulighed, folketinget har for at forhindre dette? Jeg mener afgjort det sidste. Hundredtusinder i vort land afventer i spænding, hvilken stilling folketinget vil tage i denne sag. Og jeg vil sige: lad dem ikke blive skuffede, lad ikke befolkningen bagefter kunne sige, at folketinget satte mennesket i anden række og gav pengene førsteprioritet.

Må jeg så endelig i al beskedenhed sige, at Landsforeningen for Bedre Hørelse, af hvis hovedbestyrelse jeg har den ære at være medlem, har gennem årene haft forbud mod nytårsskyderi som et centralt punkt i foreningens målsætning. Landsforeningen er på nuværende tidspunkt trådt i aktion; den slutter op om lovforslaget, men ønsker det ændret. Der er gennem Ritzaus

Bureau udsendt en resolution, og der er også rettet en skriftlig henvendelse til folketinget, hvori man indtrængende henstiller, at ikrafttrædelsesdatoen bliver ændret.

Når Landsforeningen for Bedre Hørelse går så stærkt ind for dette lovforslag, er det ikke særlig af hensyn til foreningens medlemmer, ikke af hensyn til os, der er tung-høre, men af hensyn til alle dem, som kan glæde sig over en normal hørelse.

Vi må naturligvis have dette lovforslag i udvalg, men jeg kan på mit partis vegne anbefale det til en hurtig og velvillig behandling.

Conrad Kofoed: Ja, der har jo i de senere år været talt og skrevet meget om forbud mod fyrværkeri og nytårsskyderi. Meningerne har været — og er vel — delte om det nødvendige i et forbud. Den begrænsning, der ligger i 1958-loven, har tilsyneladende ikke bragt den ro om spørgsmålet, som var ventet. Og nu ser man i B.T. for i går, at den højtærede justitsminister erkender, at der finder overtrædelser sted, men han agter ikke at forhindre eller forfølge overtrædelserne. Et forbud må jo imidlertid i første række være til for at overholdes.

Hvad nu det foreliggende lovforslag angår, så har altså et udvalg afgivet en foreløbig opgørelse over antallet af høreskadede ved nytårsskyderi, og det kan vel ikke undgå at vække opmærksomhed, at 9,7 pct. af drenge, der har deltaget i nytårsskyderi, er blevet høreskadet. Denne oplysning har måske også været medvirkende til, at lovforslaget er blevet fremsat. Desuden er der vel mange, som føler en vis irritation over fyrværkeri, ligesom der er mange, som synes, det er festligt. Det må imidlertid være de skadelige virkninger, som man må lægge til grund for en lovgivning på dette område. Mon det ikke særlig er i byerne, at disse gener ved nytårsskyderi viser sig? Det generer ikke så meget på landet. Der er tradition for, at man skyder nytår ind; man tager det mere som en festlig tradition,